

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ
Кафедра корейської і японської філології

Курсова робота
з японської філології
на тему:

Особливості деяких територіальних діалектів японської мови

Студентки групи Пяп02-19
факультету східної і слов'янської філології
денної форми навчання

Освітньої програми:

Японська мова і література та переклад,
західноєвропейська мова

Спеціальності 035 Філологія

Спеціалізації 035.069 Східні мови та
літератури (переклад включно),

перша – японська

Андросової Єлизавети Олегівни

Науковий керівник:

кандидат педагогічних наук, доцент

Свердлова Тетяна Геннадіївна

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ЄКТС _____

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1 Формування мови та діалектів.....	5
1.1 Історія розвитку японської мови	
1.2 Історія формування діалектів	
1.3 7 відомих діалектів	
РОЗДІЛ 2 Детальний розгляд діалектів Окінави та Фукуоки.....	17
ВИСНОВКИ.....	29
РЕЗЮМЕ.....	32
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	33

ВСТУП

На сьогоднішній день в світі існує багато різних мов, в яких на момент формування, люди певної країни позичали слова з інших мов і підлаштовували їх під своє фонетичне звучання. Навіть зараз мови мають властивість розвиватися, і з кожним днем в якійсь мові з'являється нове слово. Під час формування певних країн та мов, залежно від території, з'явилися також і діалекти. В Японії розуміюся класичну японську мову, на якій зазвичай розмовляють в Токіо. Але в інших регіонах є діалекти, такі що відоізняються від класичної мови звучанням чи граматиною. Наприклад в віддалених місцях є діалекти які люди з інших регіонів не можуть розуміти, звучить навіть як інша мова. Так ось діалекти можуть відрізнятися зовсім трохи, чи звучати зовсім незрозуміло для інших японців.

Колись на діалекти дивилися зневажливо, вважаючи їх проявом провінційності, проте останніми роками ставлення до них діаметрально змінилося – у них побачили можливість висловити почуття близькості, їх ефективно використовують як комунікативний засіб, що скорочує дистанцію між людьми і дозволяє спілкуватися живіше. У зв'язку з цим діалекти все частіше почали використовувати в назвах місцевих продуктів і включати в п'єси та телесеріали, прагнучи передати почуття теплоти та близькості за допомогою діалектних виразів.

Актуальність роботи даного дослідження, полягає в дослідженні лексичного складу мови, визначенні які діалекти є у японській мові та їх використання в повсякденному житті.

Об'єктом курсової роботи є діалекти японської мови, їх історія та використання в повсякденному житті.

Предметом дослідження є словниковий запас та будова діалектів сучасної Японії.

Мета курсової роботи - визначення, походження діалектів та регіонів де на них розмовляють. Які діалекти більш відомі, які складні, їх вживання в повсякденному житті. Визначити історію та вживання діалектів.

Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити такі **завдання**:

1. Визначити як формувалася японська мова.
2. Визначити історію формування діалектів
3. Проаналізувати які є діалекти.
4. Дослідити деякі діалекти

Структура роботи

Дана курсова робота складається зі вступу, двох розділів, висновків, резюме та списку використаної літератури.

Розділ 1

Формування мови та діалектів.

1.1 Історія розвитку японської мови

Японська мова - це державна мова Японії. Китайська стала мовою науки, релігії та освіти. В історії Японії, приблизно в VI столітті н. е. (але можливо і раніше) відбувається активне впровадження китайської культури в результаті дипломатичних відносин японських правителів Ямато, Китаю і древнокорейської держави Пекче, що була важливим центром експорту континентальної (китайської) культури в Японію. Разом з приходом державного устрою, ремесел, культури і мистецтва, буддизму, в Японії з'являється писемність. «Кодзікі» і «Ніхон Сьокі» - перші великі японські літературні твори. У цей період в японській мові з'явилися численні китайські слова, і до цього дня великий відсоток словникового запасу становлять китайські запозичення. Під час перших контактів японська мова була неписьменною, а китайська володіла розвиненою писемністю і великим об'ємом академічного матеріалу.[1]

З VII століття китайські ієрогліфи використовуються з урахуванням формату японської мови, японської морфології та синтаксису. Спочатку існувала Манйогана - відібрані китайські ієрогліфи, що виконують функцію складової азбуки. При спробах створити японську абетку (на зразок алфавіту європейських країн) були створені катакана і хірагана - японські складові абетки. Буддійський монах на основі китайських ієрогліфів розробив прототип сучасної катакани, а в VIII столітті дама з кіотського дворянського роду Хейан створює другу складову азбуку - хірагану. [1]

ієрогліфи в японській мові мають назву кандзі. Японський термін кандзі (漢字) буквально означає «Букви (династії) Хань». Вимова ієрогліфів підлаштувалась під японську фонетику, і Канго (китайські запозичення) залишаються дуже важливою частиною японської лексики донині.[2]

Хірагана - японська складова азбука, одна зі складових японської писемності. Хірагана використовується для запису слів які не містять в собі канджі. Так само використовується для запису граматичних часток, таких як кара から (з, від, тому що) і для запису вічливих суфіксів, які приєднуються до імен та прізвищ, наприклад, - сан さん (пан, пані). Знаками хірагани пишуться змінювані частини японських слів (окурігана), самі слова, а також, найчастіше, і пояснення прочитання ієрогліфів (бічна кана - фурігана).[3]

Катакана - друга японська азбука. Вона сьогодні, в основному, використовується для запису слів, запозичених з інших, насамперед, європейських мов (так званих лексичних запозичень «гайрайго»), або їх транслітерації.

Азбуки хірагана та катакана, як система японської писемності, їх разом називають «кана».[3]

Два види кани розрізняються накресленнями: знаки хірагани округлі (ひらがな), в той час як знаки катакани - незграбні (カタカナ). Лише деякі знаки схожі (найбільш очевидна схожість мають か і カ, り і リ, せ і セ), а майже повністю збігаються тільки знаки へ і ヘ. Якщо не брати до уваги розширення катакани (для айнського мови), то відповідність між знаками хірагани і катакани взаємно однозначна,

тобто будь-який текст, записаний хіраганою, може бути точно так же записаний катаканою і навпаки.[3]

На сьогоднішній день японською мовою говорять фактично 125 мільйонів жителів, та навіть люди з Китаю і Кореї, які перебували під японською окупацією в першій половині 20 століття.[1]

Проаналізувавши дослідження Японського університету в Нагоя. Лексика сучасної японської мови на 53,9% складається з споконвічно японських слів (ваго 和語) чи друга їх назва (яматокотоба 大和言葉), на 41,3% з запозичених китайських (канго 漢語), останній відсоток в ній займають інші запозичення (гайрайго 外来語) та оноματοпоетичні слова. [4]

1.2 Історія формування діалектів

Історія Японії налічує понад 2000 років. Як архіпелаг, його контакти з іншими націями були відносно обмеженими, причому материковий Китай був найсильнішим за присутністю. Хоча китайська мова використовувалася серед аристократичних груп протягом кількох століть, серед людей була мова, яка повільно розвивалася, і це по всій країні.

Лише в 19 столітті почалися розмови про об'єднання Японії, і частиною цього була єдина мова, якою могли і будуть говорити всі громадяни. Ця уніфікована версія мови називається хьоджунго, або стандартна японська. Націоналізація шкільної системи та перші дні радіо- та телемовлення сприяли подальшому розширенню хьоджунго. Це японська мова, яку зазвичай вивчають ті, хто вивчає мову в Японії

та за її межами. [5]

На думку Девіда Крістала, одного з найвідоміших лінгвістів сучасності, діалект – це будь-який різновид мови, включно зі стандартизованим варіантом. Діалект – це також будь-яка мова, соціально пов'язана з певним регіоном, яка, як правило, вважається похідною від національної стандартної мови.

В Японії багато діалектів. Враховуючи тривалість часу, протягом якого острів був заселений, гористий материк, який служить природним бар'єром, ізоляцію від усіх зовнішніх справ до кінця 19 століття та внутрішню ізоляцію численних сьогунатів; існування такої кількості діалектів не повинно бути несподіванкою. Основні відмінності між діалектами загалом полягають у наголошенні висоти, вживанні флексій, словниковому запасі та вживанні часток. Бувають випадки, коли вони відрізняються навіть тим, як використовують голосні та приголосні. Ви навіть можете виявити, що те, що в одному діалекті вважається офіційною та неофіційною японською, звучить по-різному в іншому.

Існує головна відмінність між різними японськими діалектами. Вони поділяються на два основних типи: тип Токіо (東京式/とうきょうしき) і тип Кіото-Осака (京阪式/けいはんしき). Як ви, мабуть, здогадалися, це поділ на північний і південний діалекти. Таким чином, для кожного конкретного регіону є численні підрозділи. Діалекти, що належать до цих двох груп, значною мірою не походять від стандартного діалекту.

Існують діалекти периферійних регіонів, які можуть бути незрозумілі носіям з різних куточків країни. Є навіть гірські села чи окремі острови, де говорять на діалектах, що походять від старояпонської мови.

Але не треба хвилюватися — не потрібно вивчати старояпонську мову. Натомість ми дослідимо деякі відмінності між основними японськими діалектами. Достатньо, щоб знати, коли ви спілкуєтесь із веселим хлопцем із Хоккайдо чи природженим коміком із Осаки. [6]

Регіональні варіанти японської мови були підтверджені з давньояпонської ери. 万葉集 (まにょうしゅ), найстаріша існуюча збірка японської поезії, включає вірші, написані на діалектах столиці (Нара) та східної Японії, але інші діалекти не були записані. Записані риси східних діалектів рідко успадковувалися сучасними діалектами, за винятком кількох мовних островів, таких як острів Хатідзьо. У епоху ранньої середньої японської епохи, існували лише розпливчасті записи що «сільські діалекти є грубими». Однак, починаючи з пізньої середньої японської епохи, риси регіональних діалектів були записані в деяких книгах, наприклад *Arte da Lingoa de Iapan*, і записані риси були досить схожі на сучасні діалекти. Різноманітність японських діалектів помітно розвинулась у японську епоху раннього Нового часу (період Едо), оскільки багато феодалів обмежували пересування людей до та з інших володінь. Деякі ізоглоси узгоджуються зі старими кордонами хань, особливо в Тохоку і Кюсю. Від періоду Нара до періоду Едо діалект Кінай (нині центральний Кансай) був фактично стандартною формою японської мови, а діалект Едо (тепер Токіо) перейшов у пізній період Едо. [7]

З модернізацією наприкінці 19 століття уряд та інтелектуали сприяли встановленню та поширенню стандартної мови. Регіональні мови та діалекти були зневажені та придушені, і тому місцеві жителі мали почуття неповноцінності щодо своїх «поганих» та «ганебних» мов. Навчання велося стандартною японською мовою, і деякі вчителі

карали за використання нестандартних мов, особливо в регіонах Окінави та Тохоку. З 1940-х до 1960-х років, періоду націоналізму Сьова та післявоєнного економічного дива, поштовх до заміни регіональних сортів стандартною японською сягнув свого піку.

Зараз стандартна японська мова поширилася по всій країні, а традиційні регіональні різновиди занепадають через освіту, телебачення, розширення транспортного руху, концентрацію міст тощо. Проте регіональні різновиди не були повністю замінені стандартною японською. Поширення стандартної японської мови означає, що регіональні різновиди тепер цінуються як «ностальгічні», «розігрівають серце» та є ознаками «дорогоцінної місцевої ідентичності», і багато носіїв регіональних діалектів поступово подолали почуття неповноцінності щодо свого природного способу спілкування. . Контакт між регіональними різновидами та стандартною японською мовою створює нові регіональні форми мовлення серед молоді, такі як окінавська японська. [5]

З точки зору взаємної зрозумілості, опитування 1967 року виявило чотири найбільш незрозумілі діалекти (за винятком мов Рюкюань і діалектів Тохоку) для студентів із Великого Токіо: діалект Кісо (у глибоких горах префектури Нагано), діалект Хімі (у префектурі Тояма).), діалект Кагосіма та діалект Маніва (в горах префектури Окаяма). Опитування базується на записах тривалістю від 12 до 20 секунд, від 135 до 244 фонем, які 42 студенти прослухали та перекладали слово за словом. Усі слухачі були студентами університету Кейо, які виростили в регіоні Канто. [18]

Існує кілька схожих підходів до класифікації японських діалектів. Місао Тодзьо класифікувала діалекти материкової Японії на три групи:

східні, західні та діалекти Кюсю. Міцуо Окумура класифікував діалекти Кюсю як підклас західної японської мови. Ці теорії в основному базуються на граматичних відмінностях між сходом і заходом, але Харухіко Кіндаїчі класифікував материкову японську мову на три концентричні групи: внутрішню (Кансай, Сікоку тощо), середню (Західний канто, Тюбу, Тюгоку тощо) і зовнішню (Східний Канто, Тохоку, Ізумо, Кюсю, Хачіджо тощо) на основі систем наголосу, фонем і відмінювання.[17]

Всього Японська мова налічує 47 діалектів. Ви можете подумати: «47 діалектів звучить як багато. як можна розрізнити стільки діалектів?» З лінгвістичної точки зору японські діалекти, як і будь-яку іншу мову, можна розпізнати за змінами в певних частинах мови.

По-перше, це словниковий запас. Ви побачите, що певні слова сильно відрізняються в різних регіонах. Наприклад, *かわいい* (милий) стає *あいしらか* на діалекті Хаката. Відмінності у словниковому запасі також можуть включати незначні зміни у виразі. Щоб сказати «викинути сміття», носії стандартної японської мови використовували б дієслово *すてる*, що означає викидати щось. Однак на діалекті Хоккайдо *すてる* замінено на *なげる*, що означає кинути м'яч або камінь.

По-друге, є копули. Це *です* і *だ* в японській мові і зазвичай використовуються в кінці речень або пунктів. Осацький діалект відомий своїм унікальним використанням японської пари. *だ* перетворюється на *や*, через що динаміка іноді може звучати трохи розлючено, а *よ* перетворюється на *わ*. У стандартній японській мові

останній зазвичай вважається більш жіночим закінченням речення, але Осака є винятком із правил!

Нарешті, відмінювання дієслів також може бути чудовим показником. Нагойський діалект особливо багатий на ці типи варіацій. Найпопулярнішим прикладом є обертання Nagoya на - ている, яке додається до дієслів для опису поточної дії або стану. たべている, або «зараз їсть», стає たべとる. [8]

1.3 7 відомих діалектів

Стандартна японська

Форма, яка вважається стандартною, називається 標準語 (ひょうじゆんご), «стандартна японська», або 共通語 (きょうつうご), «загальноприйнята мова». Як і у випадку зі стандартизованою британською англійською мовою Лондона, якою розмовляли лондонці високого класу попередніх століть, 標準語 розмовляли висококласні громадяни Токіо під час реставрації Мейдзі 1868 року.

Сьогодні це форма навчання в школах, використовується на телебаченні та офіційному спілкуванні. Через таку модернізацію носії регіональних діалектів переживали почуття меншовартості. Після Другої світової війни зростання і без того роздутого японського націоналізму призвело до поштовху до заміни всіх регіональних різновидів «спільною мовою».

Перетворення було далеко не вдалим. Так, стандартна японська є основною мовою, яку вивчають у школах і використовують у всіх

офіційних справах. Проте, як би важко було для регіональних різновидів позбутися цього почуття меншовартості, тепер вони вважаються чимось більш цінним: символом минулого, ностальгічними спогадами, підтвердженням місцевої ідентичності.

Вже не соромно говорити на своєму діалекті, як це було раніше. Молоді люди навіть починають створювати власні креольські мови — окрему регіональну форму мовлення — на основі регіонального діалекту, як, наприклад, японська мова, якою розмовляють на Окінаві.

У наступних кількох абзацах я наведу вам деякі основні відмінності між стандартною мовою та сімома найпоширенішими різновидами. Приготуйтеся до смішних японських мовних моделей. [9]

Основні японські діалекти

1. Хаката Бен

На діалекті Хаката (博多弁/はかたべん) розмовляють у місті Фукуока та його околицях. Його іноді називають 福岡弁 (ふくおかべん), через його зростаючу популярність як типовий діалект Фукуоки та її передмість. Останнім часом цей діалект використовується в регіональних новинах разом зі стандартною японською мовою.

Стандартна японська 食べない (たべない)

Не їсти

Діалект 食べん (たべん)

Стандартна японська 犬だね (いぬだね)

Це собака

Діалект 犬やね (いぬやね) [10]

Осака Бен

Осакський діалект (大阪弁/おおさかべん), більш відомий як частина діалектів Кансай (関西弁/かんさいべん), поширений у регіоні Кансай. У цій місцевості майже всі говорять на діалекті.

Осака-бен характеризується як більш мелодійна і жорстка версія стандартної японської мови. Перше, що ви можете помітити, коли почуєте людину з Осаки, що говорить, це те, що вона легко пропускає частки.

Стандартна японська 寒いね (さむいね)

Холодно

Діалект 寒いな (さむいな)

Стандартна японська 飲まない (のまない)

Не пити

Діалект 飲まへん (のまへん) [11]

Хіросіма Бен

Ще в 1974 році був фільм під назвою «Якудза» . У цьому фільмі використано рідний діалект регіону Тюоку.

Відтоді місцевий діалект зазвичай асоціюють із японською мафією, все ж таки, це несправедливо. Частково завдяки фільму хіросімський діалект (広島弁/ひろしまべん) є одним із найвідоміших японських діалектів.

Стандартна японська 犬だね (いぬだね) - Це собака

Діалект 犬じゃね (いぬじゃね)

Стандартна японська 食べない (たべない)

Не їсти

Діалект 食べん (たべん) [12]

Кіото Бен

Частина діалектів кансай (関西弁), кіото-бен (京都弁), а також осака-бен (大阪弁) називаються діалектом камігата (上方言葉, 上方語).

Кіото Бен, традиційний діалект Кіото, відомий своєю м'якістю та ввічливістю. Завдяки своїм зв'язкам з культурою гейш іноді вважається жіночним і елегантним.

Кіото Бен був стандартною формою мови до Реставрації Мейдзі. Таким чином, багато носіїв цього діалекту дуже пишаються своїм виразним акцентом.

Стандартна японська 行きますよ (いきますよ)

Піду

Діалект 行きますえ (いきますえ)

Стандартна японська そうですね

Це так

Діалект そうどすな [13]

Нагоя Бен

Думаю, ви зрозуміли модель моїх діалектних оглядів. Тож дозвольте мені почути вас (дивним голосом Дори дослідниці): Де говорять Нагоя Бен (名古屋弁/なごやべん)? Ви правильно вгадали: у місті Нагоя префектури Айчі.

Діалект є сумішшю східних і західних японських діалектів, що пояснюється географічним положенням Нагої. Незважаючи на те, що акцент досить близький до стандартного токійського акценту, тих, хто розмовляє мовою Нагоя Бен, часто характеризують як тих, хто розмовляє як кішка.

Стандартна японська 美味しいよ (おいしいよ)

Це смачно

Діалект 美味しいに (おいしいに)

Стандартна японська 飲まない (のまない)

Не пити

Діалект 飲ません (のません) [14]

Сендай Бен

Сендай Бен (仙台弁/せんだいべん) є частиною діалектної групи Тохоку Бен (東北弁/とうほくべん), якою розмовляють у регіоні Тохоку. Сендай — столиця префектури Міягі.

Сендай Бен є найближчим з Тохоку Бен до стандартної форми японської мови. Ближче до Хоккайдо регіональні діалекти настільки різні, що субтитри можуть знадобитися для основних засобів масової інформації.

Стандартна японська 雑誌を買った (ざっしをかった)

Я купив журнал

Діалект 雑誌ば買った (ざっしばかった)

Стандартна японська 東京へ行く (とうきょうへいく)

Я поїду до Токіо

Діалект 東京さ行く (とうきょうさいく) [15]

Хоккайдо Бен

Острів Хоккайдо був заселений недавно. Після реставрації Мейдзі люди з регіонів Тохоку та Хокуріку переселилися на Хоккайдо та створили унікальний амальгаматний діалект. Таким чином, Хоккайдо Бен (北海道弁/ほっかいどうべん) є сумішшю різних сортів із набором відмінних характеристик.

Стандартна японська 行くよね (いくよね)

Я піду

Діалект 行くっしょ (いくっしょ)

Стандартна японська 言ったよね (いったよね)

Я це казав

Діалект 言ったしょや (いったしょや) [16]

Розділ 2.

Детальний розгляд діалектів Окінави та Фукуоки

Мова Окінави

Мова Окінави (沖繩口, ウチナーグチ) або центральна окінавська мова є мовою північного Рюкюань, якою розмовляють переважно в південній половині острова Окінава, а також на прилеглих островах Керама, Кумедзіма, Тонакі, Агуні та ряд менших периферійних островів. [19]

Центральна Окінава відрізняється від мови Північної Окінави, яка окремо класифікується як мова кунігамі. Обидві мови занесені ЮНЕСКО до списку таких, що знаходяться під загрозою зникнення [20]

Сьогодні більшість окінавців розмовляють окінавською японською, хоча певна кількість людей все ще розмовляє окінавською мовою, найчастіше літні люди. У Японії окінавську мову часто не розглядають як окрему мову, а називають окінавським діалектом (沖繩方言, Okinawa hōgen) або, точніше, діалектами Центральної та Південної Окінави (沖繩中南部諸方言, Okinawa Chūnanbu Sho hōgen). Люди, які говорять на Окінаві, зазнають мовних змін, оскільки вони переходять на японську, оскільки використання мови на Окінаві сьогодні далеко не стабільне. Жителі Окінави асимілюють і роблять акцент на стандартній японській мові через схожість двох мов, стандартизовану та централізовану систему освіти, ЗМІ, ділові та соціальні контакти з жителями материка та попередні спроби Японії придушити рідні мови. Окінава все ще підтримується в популярній музиці, туристичних шоу та в театрах, де показують місцеву драму під назвою *uchinā shibai*, яка зображує місцеві звичаї та манери. [21]

Історія

До Королівства Рюкю

Окінавська є японською мовою, яка походить від протояпонської і тому споріднена з японською. Розкол між давньояпонською та рюкюаньською мовами, за оцінками, стався ще з 1 століття нашої ери до 12 століття нашої ери. Китайські та японські ієрогліфи були вперше введені японським місіонером у 1265 році.[22]

Епоха королівства Рюкю (Перед Сацума)

Хірагана була набагато більш популярною системою письма, ніж кандзі; таким чином, окінавські вірші зазвичай писалися виключно хіраганою або з невеликим використанням кандзі. Окінава стала офіційною мовою за короля Шо Шіна. Омого Sōshi, компіляція стародавніх віршів Рюкюан, була написана ранньою формою окінавської мови, відомою як староокінавська. [23]

Після Сацуми до анексії

Після того як Рюкю став васалом домену Сацума, кандзі набули більшої популярності в поезії; однак офіційні документи Рюкюань були написані класичною китайською мовою. Протягом цього часу мова поступово перетворилася на сучасну окінавську.

У 1609 році королівство Рюкю було колонізоване доменом Сацума на півдні Японії. Однак Сацума не вторгся повністю в Рюкю, побоюючись зіткнення з Китаєм, який на той час мав міцніші торгові відносини з Рюкю [24]

Японська анексія до кінця Другої світової війни

Коли Рюкю був анексований Японією в 1879 році, більшість людей на острові Окінава розмовляли окінавською. Протягом 10 років японський уряд почав асиміляційну політику японізації, де рюкюанські мови поступово пригнічувалися. Система освіти була серцевиною японізації, де окінавських дітей навчали японської мови та карали за те, що вони розмовляли рідною мовою, кажучи, що їхня мова — це просто «діалект». До 1945 року багато жителів Окінави розмовляли японською мовою, і багато з них були двомовними. Під час битви за Окінаву деякі окінавці були вбиті японськими солдатами за те, що вони розмовляли окінавською мовою.

Перехід на японську мову в Рюкю/Окінава почався в 1879 році, коли японський уряд анексував Рюкю та створив префектуру Окінава. Офіс префектури в основному складався з людей з префектури Кагосіма, де раніше був домен Сацума. Це спричинило модернізацію Окінави, а також перехід мови на японську. У результаті японська мова стала стандартною мовою для управління, освіти, ЗМІ та літератури.

У 1902 році Національна рада з вивчення мови (国語調査委員会) розпочала лінгвістичну уніфікацію Японії до стандартної японської мови. Це спричинило мовну стигматизацію багатьох місцевих сортів у Японії, включаючи Окінаву. Оскільки дискримінація прискорилася, окінавці самі почали відмовлятися від своїх мов і перейшли на стандартну японську.[25]

Американська окупація

Під американською адміністрацією була спроба відродити та стандартизувати Окінаву, але це виявилось важко і було відкладено на користь японської мови. Генерал Дуглас Макартур намагався популяризувати мови та культуру Окінави через освіту. Було введено кілька англійських слів. [26]

Повернення до Японії до наших днів

Після повернення Окінави до суверенітету Японії японська мова продовжувала бути домінуючою мовою, і більшість наймолодших поколінь розмовляють лише окінавською японською. Були спроби відродити Окінаву відомими людьми, такими як Байрон Фіджа та Сейджін Ноборікава, але мало хто з корінних жителів Окінави знає мову. [27]

За межами Японії

Окінавською мовою все ще розмовляють громади окінавських іммігрантів у Бразилії. Перші іммігранти з острова Окінава до Бразилії висадилися в порту Сантос у 1908 році, приваблені натяком на роботу та сільськогосподарські землі. Опинившись у новій країні і далеко від батьківщини, вони опинилися в місці, де не було заборони на їхню мову, що дозволяло їм охоче розмовляти, святкувати та зберігати свою мову та культуру аж до наших днів. Наразі окінавсько-японські центри та спільноти в штаті Сан-Паулу є світовим орієнтиром на цю мову, допомагаючи їй залишатися живою.

Приклади

- Привіт: Haisai / Haitai. はいさい / はいたい

- Доброго дня: Chuu Wuganabira. ちゅーをうがなびら
- До побачення : Guburii Sabira. ぐぶりーさびら
- Вибачте: Wassaibiin. わっさいびーん
- Дякую: Nifee deebiru. 御拝 (にふえー) であびる
- Так: Uu. うう
- Ні: Wouwou. をうーをうー [28]

Діалект Фукуоки

Діалект Хаката (博多弁, Хаката-бен) — японський діалект, яким розмовляють у місті Фукуока. Діалект Хаката виник у комерційному районі Хаката, тоді як на спорідненому діалекті Фукуока (福岡弁, Фукуока-бен) говорили в центральному районі. Діалект хаката поширився по місту та його передмістям. Більшість японців вважають діалект Хаката типовим діалектом префектури Фукуока, тому його іноді називають Фукуока-бен. [29]

Іноді неправильно розуміють, що діалект Хаката використовується по всій префектурі Фукуока, але діалекти префектури Фукуока можна умовно розділити на області, які належать до діалекту Хічіку, і області, які належать до діалекту Тойоніті (колишній діалект Будзен, такий як місто Кітакюсю та район Кейтіку. Діалект Хічіку також поділяється на діалект Чікудзен (колишня провінція Чікудзен, включаючи місто Фукуока) і діалект Чікуго (колишня провінція Чікуго, включаючи міста Куруме та Омута), і діалект Чікуго значно відрізняється від діалекту Хаката з точки зору фразування та акценту. [30]

筑前方言（ちくぜんほうげん）

Діалект чікудзен — діалект японської мови, на якому говорять на території колишньої провінції Тікудзен у західній частині префектури Фукуока (місто Фукуока, місто Ідзука тощо).

Хоча він належить до діалекту Кюсю діалекту Хічіку, східний діалект Чікудзен має менше елементів діалекту Хічіку. Крім того, у районі міста Асакура в південній частині Чікудзен є сильніший діалект Чікуго. З цієї причини лінгвіст Масатака Джиннаї поділяє діалекти префектури Фукуока на східний діалект (діалект Будзен), західний діалект (діалект Чікудзен) і південний діалект (діалект Чікуго). Крім того, включений регіон Асакура на південному діалекті.

Приклади

「よーなか」（良くない）、「うれしゅーなる」（嬉しくなる）

[31]

肥筑方言（ひちくほうげん）

Діалект Хічіку є одним із підрозділів японських діалектів і однією з приблизних класифікацій діалектів Кюсю.

Сфера застосування діалекту хечіку

Провінція Тікуші (або від провінції Тікудзен до провінції Тікуго), розташована в західній частині сучасної префектури Фукуока в центральному та північному регіоні Кюсю, і провінція Хізен, розташована в сучасній префектурі Сага (включаючи Ікі та Цусіма), префектура Нагасакі до теперішнього часу Префектура Кумамото. Це загальна назва для різних діалектів, які використовуються в районі провінції Хіго (колишня провінція Хі), розташованої в передмісті міста

Хіта, префектура Оіта. Діалект Кюсю також включає діалект Бунічі та діалект Сацумі.

Приклади

「起きよ - 起きい」 「食べよ - 食べえ」 [32]

筑後方言 (ちくごほうげん)

Діалект чікуго — діалект японської мови, поширений на території колишньої провінції Тікуго в префектурі Фукуока. Належить до діалекту Хіджіку діалекту Кюсю. У деяких випадках його називають «діалектом Чікуго», маючи на увазі місцевий діалект, центром якого є міста Куруме та міста Чікуго в північній частині регіону Чікуго.

У порівнянні з сусіднім діалектом чікудзен, в нього замінюються голосні, голосна аї змінюється на е:, голосні аі змінюються на е:, а також використовується частка квазіформи «цу».

Місто Асакура, яке межувало з Чікуго та належало до колишньої провінції Чікудзен, має сильний характер діалекту Чікуго, частково через вплив столичного району Куруме. З цієї причини лінгвіст Масатака Джиннаї розділив діалекти префектури Фукуока на східні діалекти (діалект Бузен), західні діалекти (діалект Чікуго) та південні діалекти (діалект Чікуго), а також включив регіон Асакура до південного діалекту.

Як підрозділ діалекту Чікуго визнано діалект колишньої області Янагава.

Приклади

いさる、ゆさる мається на увазі 沈殿する

うてあう мається на увазі 相手にする [33]

豊日方言 (ほうにちほうげん)

Діалект Хонічі — один із діалектів японської мови, який використовується у східній частині префектури Фукуока в регіоні Кюсю, у всій префектурі Оіта та префектурі Міядзакі (колишній Бузен. Це загальний термін для різних діалектів, якими розмовляють у Японія, провінція Бунго, провінція Хюга).

Сфера застосування діалекту Тойонічі

Він приблизно поділяється на діалект Тойо, на якому говорять у східній частині префектури Фукуока та на всій території префектури Оіта, та діалект Х'юга, на якому говорять у більшій частині префектури Міядзакі. Крім того, діалект Кюсю також включає діалект Хісуку та діалект Сацумі.

Як приклад

Не використовується частка か [34]

北九州弁 (きたきゅうしゅうべん)

Діалект Кітакюсю — це діалект японської мови, яким розмовляють у районі міста Кітакюсю в префектурі Фукуока. Його також називають скорочено Кітакюбен і Кокурабен від назви місця в центрі міста. Один з діалектів тойонічі. У цій статті діалект Кітакюсю визначається як діалект західної межі області Онга-гун і східної межі області Кейтіку.

Приклад

「かしわ」 мається на увазі 鶏肉 [35]

筑豊弁 (ちくほうべん)

Тікухо-бен — японський діалект, який використовується в регіоні Тікухо префектури Фукуока. Це регіон, що розташовується між колишньою провінцією Чікудзен і колишньою провінцією Бузен, а щодо діалектів, то це зона контакту між діалектом Хідзукі (діалект Чікудзен) і діалектом Бунічі (діалект Бузенчі).

Вивіска станції Тагава-Іта

Навіть у межах діалекту Чікухо існують тонкі відмінності залежно від регіону. Він приблизно поділяється на діалект Ідзука в районі Кайіяма (місто Ідзука та його околиці) на стороні колишньої провінції Тікудзен і діалект Тагава в області Тагава (місто Тагава та його околиці) на стороні колишньої провінції Бузен. Діалект Тагава має сильні елементи діалекту Тойонічі та не використовує закінчення слів (таких як «йока» або «ойшіка»). З іншого боку, акцент і лексика району Чокуан мають найсильніші елементи діалекту Чікухо серед діалектів Чікухо. Є Ногата-бен з міста Ногата, Курате-бен з Курате-чо та Міята-бен з колишнього Міята-чо.

Це кільцевий акцент у стилі Токіо, і серед діалектів Кюсю він вважається діалектом, найближчим до акценту стандартної мови, разом із діалектом Кітакюсю та діалектом Оіта (згідно з визначенням Харухіко Кіндаічі та інші).

Приклад

はよ мається на увазі 早く。 [36]

福岡弁 (ふくおかべん)

Діалект Фукуока — це діалект, яким розмовляють у районі Фукуока (колишнє містечко-замок Фукуока), його також називають «Гасшай Котоба». Станом на 2020-ті майже застарів, і хоча він часто використовується в місцях із предками самураїв, він загалом поглинений діалектом Хаката та більше не використовується.

Дедалі більше книг, опублікованих приблизно з 2000 року, називають діалект Хаката «діалектом Фукуока», але, строго кажучи, це різні діалекти.

Приклад

うんだあ、おかしさー

まあ、おかしいこと[37]

У період Едо пан Курода увійшов у територію навколо затоки Хаката (Хаката). Замок Фукуока був побудований на землі під назвою Фукусакі в Хакаті, і було сформовано місто-замок. Центр Хакати розділений на "Фукуока-бу" на лівому березі та "Хаката-бу" на правому березі річка Нака «Накасу», і до періоду Едо було зрозуміло, як жив Фукухаку.

«Діалект Фукуока» — мова, якою розмовляв самурайський клас домену Фукуока (Домен Курода), який працював на замок Фукуока та їхні родини в цьому районі Фукуока (місто-замок замку Фукуока). Тому характерна формальна мова. Крім того, кажуть, що на діалект Окаяма та діалект Тадзіма вплинув той факт, що засновник домену Йосітака Курода народився в Бізен Окаяма.

Однак абсолютна кількість носіїв мови спочатку була невеликою, і від епохи сева до кінця епохи хейсей більшість носіїв мови зникли, і залишилося лише кілька літератури діалектологів. Після періоду Мейдзі діалект Хаката поширився в місті Фукуока та його околицях, переважно в районі Хаката.[38]

Висновки

Ми дослідили що таке діалекти та де їх використовують. Також ми дізналися що в японській мові є 47 діалектів та на яких територіях вони використовуються. Було описано 7 найпопулярніших діалектів о яких знають всі японці та детально описано два інших діалекти.

Також ми дослідили що японська мова ділиться на чисто японські слова Ваго, китайські канго, та запозичення з інших мов Гайрайго. Проаналізувавши знайдену інформацію, ми можемо сказати що більшість складової японської мови, є звичайно японські слова. Але також великий відсоток займають Канго. Завдяки впливу Китаю, склад японської мови дуже розвинувся, та дуже вплинув на писемність японської мови. Після Канго в словниковому складі мови ще з'явилося нове поняття Гайрайго.

Досліджуючи діалект Окінави, ми узнали її історію, та що цей діалект для японців звучить як окрема мова. Було проведено дослідження Токійським університетом та виявлено що існують також інші діалекти які не розуміють японці говорячі на класичній японській мові.

У проаналізованих діалектах широко розвинена лексична синонімія, яка слугує засобом вираження найрізноманітніших змістових, стилістичних та емоційних відтінків мовлення. Зокрема, сучасна діалектна лексика характеризується наявністю великої кількості абсолютних синонімічних дуплетів, що виникли внаслідок міждіалектного контактування і впливу літературної мови на діалекти.

Серед діалектних відмінностей у лексиці додаткової уваги заслуговують лексико-семантичні діалектизми, якими є слова, що в різних місцевостях однієї країни звучать однаково, але мають зовсім відмінні значення.

У японській мові є багато регіональних діалектних відмінностей щодо лексики, граматики, фонології та акценту. Японські діалекти в основному поділяються на «діалекти материка» та «діалекти Рюкю», кожен з яких може бути додатково розділений (див. розділ про поділ). Починаючи з періоду Мейдзі, встановлення та поширення стандартної мови на основі токійського діалекту прогресувало, і регіональні діалекти почали розглядатися негативно як перешкода цьому. Співіснування спільної мови (після Другої світової війни назва змінилася зі стандартної мови на загальноприйняту) та діалектів почали досліджувати, але насправді традиційні діалекти в різних регіонах швидко занепали. [39]

В Японії слово «діалект» відноситься до слів і фраз, унікальних для кожного регіону («коген»), які відрізняються від загальноприйнятої мови (стандартної мови), наприклад «менкой», «омороі» і «батен», а також відмінності в наголосі та вимові (так званий Він часто відноситься до «наголосу»). Однак у лінгвістиці прийнято називати «всю мовну систему спільноти», включаючи акценти, фонологію та граматику. Іншими словами, «токійський діалект» природно існує як система японської мови в одному регіоні під назвою Токіо.[40]

Материковий діалект і діалект Рюкю розійшлися до літературної епохи, і оскільки після цього обміну було мало, виникла різниця, яку на перший погляд можна було почути як іноземні мови. Тому існує думка, що діалект Рюкю називається «мовою Рюкю» і що це окрема мова, незалежна від материкової японської. Крім того, оскільки діалектні відмінності між регіонами на островах Рюкю є більш вираженими, ніж на материку, діалекти, які існують у кожному регіоні островів Рюкю, розглядаються як окремі мови, а діалект Рюкю або мова Рюкюань розглядається як сукупність різних мов. Є також ідея позиціонування. Однак очевидно, що існує відповідний зв'язок між мовами материка та островів Рюкю. Вона розглядається як сестринська мова, яка становить японську сім'ю).[39]

Немає об'єктивного способу розрізнити «мову» та «діалект», і їх, як правило, розрізняють за політичними умовами, наявністю чи відсутністю орфографії та обізнаністю мовця, а не за розміром мови. лінгвістична різниця. В огляді мов, які перебувають під загрозою зникнення, оголошеному ЮНЕСКО в 2009 році, діалект Рюкю та діалект Хатідзьо «відповідно до міжнародних стандартів мають розглядатися як незалежні мови». Мова Окінави, мова Кунігамі, мова Міяко, Амамі мова, а мова Хатідзьо були віднесені як самостійні мови. [41]

要約

毎日のように日本人は借用語を用います。日常生活において、これらはどこにでもみることができる。メトロでは、おそらく借用語がある広告を見ることができます。あるいは、牛乳の瓶には、日本語の「牛乳」の代わりに借用語である「ミルク」が書かれているかもしれません。日本語における大部分の借用語は、中国語に起源を持ちます。そして、これらの言葉は漢語と呼ばれます。日本語は、漢語と呼ばれる中国語からの借用が一番多くありますが、中国語を除く外来語においては、多くの部分が英語から借用されています。

日本の7つの最も人気のある方言を調査し、いくつかの例を知っています。福岡や沖縄の方言も詳しく分析。

日本語は語彙・文法・音韻・アクセントなどあらゆる面で地方ごとの方言差が大きく、異なる地方に転居や旅行した際に、言葉が通じず苦労する 경우가少なくない。

日本語の方言は大きく「本土方言」と「琉球方言」に分かれ、それぞれがさらに分けられる。

明治以降、東京方言をもとに標準語の確立と普及が進められ、地方の方言はそれを防ぐものとして否定的にとらえられるようになった。

共通語（第二次世界大戦後、標準語から共通語へと呼称が変わった）と、方言の共存が模索されるようになったが、実際には各地の伝統的な方言は急速になくなり変化している。

日本では「方言」という語は、「めんこい」「おもろい」「ばってん」のような共通語（標準語）とは異なる色々な場所の語彙や言い回し（「俚言」）あるいはアクセントや発音の違い（いわゆる「なまり」）を指す場合が多い。

しかし、言語学ではアクセント・音韻・文法などをすべて一緒にして、「その地域社会の言語体系全体」を指すのが一般的である。すなわち、東京という一地域の日本語の体系ということで「東京方言」ももちろんある。

本土方言と琉球方言は、文献時代に入る以前に分かれ、その後の往来も少なかったため、一度聞いただけでは外国語同士に聞こえるほどの違いができた。

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

- 1 Сыромятников Н. А. Древнеяпонский язык. — М., 1972. (с. 176)
- 2 Маевский Е. В. «Графическая стилистика японского языка». — М., Восток — Запад, 2006 (с. 139)
- 3 Bjarke Frellesvig. A history of the Japanese language. — Cambridge; New York: Cambridge University Press, 2010.
- 4 <https://www.lang.nagoya-u.ac.jp/nichigen/0-kyouiku/photo/study/2012-07/051.pdf>
- 5 Learn Japanese: An Introduction to Japanese Dialects BY LISANDRA MOOR
MAY 21, 2020
UPDATED ON APRIL 26, 2021
- 6 Satoh Kazuyuki (佐藤和之); Yoneda Masato (米田正人) (1999). *Dōnaru Nihon no Kotoba, Hōgen to Kyōtsūgo no Yukue* (in Japanese). Tōkyō: The Taishūkan Shoten (大修館書店)
- 7 方言談話資料 [Archived](#) 2012-09-07 at the [Wayback Machine](#) (The conversation data of dialects)
- 8 Satoh Kazuyuki (佐藤和之); Yoneda Masato (米田正人) (1999). *Dōnaru Nihon no Kotoba, Hōgen to Kyōtsūgo no Yukue* (in Japanese). Tōkyō: The Taishūkan Shoten (大修館書店).
- 9 Clarke, Hugh (2009). "Language". In Sugimoto, Yoshio (ed.). *The Cambridge Companion to Modern Japanese Culture*. Cambridge: Cambridge University Press. pp. 56–75. P. 65: "[...] over the past decade or so we have seen the emergence of a new *lingua franca* for the whole prefecture. Nicknamed *Uchinaa Yamatuguchi* (Okinawan Japanese) this new dialect incorporates features of Ryukyuan phonology, grammar and lexicon into modern Japanese, resulting in a means of communication which can be more or less understood anywhere in Japan, but clearly marks anyone speaking it as an Okinawan."
- 10 Levander, Gabriel (2020). *A study of bai and tai : A sociolinguistic variation study of the sentence-final particles bai and tai used in the Fukuoka dialect*
- 11 Kazuo Fudano (2006). *Ōsaka "Honmamon" Kōza* (大阪弁「ほんまもん」講座). Tokyo: Shinchosha
- 12 [広島県の方言](#). [広島県庁](#) (2011年12月1日). [2012年2月20日時点のオリジナルよりアーカイブ](#). [2022年11月10日閲覧](#)

- 13 Кисие, Синсукэ ([яп. 岸江信介](#)), Иноуэ, Фумико ([яп. 井上文子](#)); «Динамика развития диалекта Киото» ([яп. 京都市方言の動態](#)), 1997 год, Общество исследования диалектов Кинки ([яп. 近畿方言研究会](#))
- 14 芥子川律治 『名古屋方言の研究』 名古屋泰文堂、1971年、p.1
- 15 Frellesvig, Bjarke (2010). A history of the Japanese language. Cambridge: Cambridge University Press. [ISBN 978-0-521-65320-6](#). p. 36
- 16 【北海道の方言】北海道民が教える北海道弁一覧【標準語変換・例文】
2021.07.24
- 17 Masayoshi Shibatani, 1990. *The languages of Japan*, p. 197.
- 18 Yamagiwa, Joseph K. (1967). "On Dialect Intelligibility in Japan". *Anthropological Linguistics*. 9 (1): 4, 5, 18.
- 19 • Moseley, Christopher (2010). "[Atlas of the World's Languages in Danger](#)" (3rd ed.). UNESCO Publishing. Retrieved 25 December 2010.
- 20 Kaplan 2008, p. 130
- 21 21 "[The Language of Okinawa: A common misconception](#)". *The OkiNinjaKitty Blog*. 26 May 2013. Retrieved 30 September 2019
- 22 Hung, Eva and Judy Wakabayashi. *Asian Translation Traditions*. 2014. Routledge. Pg 18.
- 23 Heinrich, P., Miyara, S., & Shimoji, M. (Eds.). (2015). *Handbook of the Ryukyuan Languages*. Walter de Gruyter GmbH & Co KG. Pp 598.
- 24 Heinrich, P., Miyara, S., & Shimoji, M. (Eds.). (2015). *Handbook of the Ryukyuan Languages*. Walter de Gruyter GmbH & Co KG. Pp 630.
- 25 Heinrich, P., Miyara, S., & Shimoji, M. (Eds.). (2015). *Handbook of the Ryukyuan Languages*. Walter de Gruyter GmbH & Co KG. Pp 652
- 26 Heinrich, P. (2004). "Language Planning and Language Ideology in the Ryūkyū Islands". *Language Policy*, 3(2)
- 27 Mie, Ayako (19 May 2012). "[Okinawans push to preserve unique language](#)". *The Japan Times Online*.
- 28 "[A little corner of Brazil that is forever Okinawa](#)". *BBC News*. 4 February 2018.
- 29 Levander, Gabriel (2020). [A study of bai and tai : A sociolinguistic variation study of the sentence-final particles bai and tai used in the Fukuoka dialect.](#)
- 30 Smith, Jennifer L. (1998). Silva, David (ed.). *Japanese/Korean linguistics*. Vol. 8. Stanford, Calif.: Stanford Linguistics Association. pp. 611–627. [ISBN 0-937073-56-3](#). [OCLC 213536899](#).
- 31 陣内 1997, pp. 2–3.
- 32
<https://ja.wikipedia.org/wiki/%E8%82%A5%E7%AD%91%E6%96%B9%E8%A8%80>
- 33 岡野 1983, pp. 64–65
- 34 飯豊毅一・日野資純・佐藤亮一編『講座方言学 9 九州地方の方言』国書刊行会、1983年

- 35 平山輝男ほか『日本のことばシリーズ 40 福岡県のことば』明治書院、1997年
- 36 筑豊弁辞典 - ウェイバックマシン (2005年12月7日アーカイブ分)
- 37 「九州方言研究会会報 NO20」 (2004年12月13日発行) - 杉村孝夫 (福岡教育大学教育学部)
- 38 『九州方言考—ことばの系譜』原田種夫 (読売新聞社、1982年)
- 『福岡城言葉<がっしゃいことば>』 (窪井健二、2006年)
- 39 上村幸雄「日本語方言の概説」 (41-68頁)
- 40 佐藤亮一「方言の語彙：全国分布の類型とその成因」 (149-180頁)
- 41 外間守善「沖縄の言語とその歴史」 (181-234頁)